

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμενὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία Λοχαμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνν δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 20 Ὀκτωβρίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 47

ΑΡΙΕΛ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ «ΤΡΙΚΥΜΙΑ» ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Γιὰ μιὰ στιγμή νομίζει πὼς εἶναι
τὸ παιχνίδι μιᾶς ἀνώτερης δυνάμεως,
ποῦ ἔκαμε ξαφνικὰ νὰ προβάλουν
μπροστὰ του τὰ δυὸ αὐτὰ ὄντα. Μὰ
ὄχι, εἶναι σὰν κι' αὐτὸν ἄνθρωποι
μὲ σάρκα καὶ ὀστέα κι' ὁ γέρος μιλεῖ
μὲ γνώριμη γλῶσσα.

— Ποιὸς εἶσαι λοιπόν, ξένη; ρωτᾷ
μὲ ἀπότομο τρόπο ὁ Πρόσπερος· καὶ
ποιὸς σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδεια νὰ μπῆς
λαθραῖα στοὺς τόπους μου;..

Φανερό εἶναι πὼς ὁ Πρόσπερος
τὰ ξέρει ὅλα, μὰ θέλει νὰ μάθῃ τὰ
αἰσθημὰτα τοῦ νέου, αὐτὴ τὴ σίγουρη
ὥρα καὶ νὰ διαβάσῃ στὸ πρόσωπό
του τὴν ἀπερίγραπτη συγκίνηση, ποῦ
τοῦ προξένησε ἡ ἀπλή καὶ γλυκεῖα
ὁμορφία τῆς Μιράντας.

Ὁ νέος Πρίγκηπας τραυλίζει με-
ρικὲς ἀόριστες δικαιολογίες, δείχνει
τὴ θάλασσα, θέλει νὰ μιλήσῃ γιὰ τὴν
τρικυμία, μὰ ἡ γλῶσσα του δυσκο-
λεύεται. Ἡ Μιράντα μοιάζει νὰ τὸν
γοητεύῃ πέφτει στὰ πόδια της.

— ὦ, σεῖς, θεὰ τῶν ἀκτῶν, λυπη-
θῆτε ἓνα δυστυχισμένο ναυαγό. . .

Ἡ τραχεῖα φωνὴ τοῦ Προσπερου
τὸν κόβει, μὰ τὸ ἐκτετυκὸ βλέμμα
τῆς Μιράντας μαλακώνει τὸν πατέρα
της, ποῦ ποτὲ δὲν τὸν εἶδε τόσο σκλη-
ρό. Μὲ χέρι χαϊδευτικὸ σηκώνει τὸ
νέο.

— Μὴ μὲ παίρνετε γιὰ θεά, λέει·
δὲν εἶμαι πλὴρ μιὰ κήρη, σὰν ὅλες
τῆς κόρες ποῦ θάχετε σίγουρα γνωρί-
σει ἄλλοι. Κι' ἐγὼ σὰς ἐπῆρα γιὰ
κανένα πνεῦμα, μὰ ἂπ' τὰ λόγια σας,
εἶδα πὼς εἰστε ἓνα ὄν ὁμοιο μὲ τὸν
πατέρα μου. . .

Ὁ Πρόσπερος κατάλαβε. Περισ-
σότερο ἀπὸ τὰ χεῖλη μίλησαν οἱ καρ-

ΤΟ ΒΡΕΞΙΜΟ ΤΗΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑΣ ΦΟΡΕΣΙΑΣ

Τὴν καινούργια φορεσιὰ συνήθως τὴ «βρέχουν». Πίνουν δηλαδὴ κάτι τί, γιὰ νὰ εὐχρηστούν «μὲ γεια». Ὑπάρχει
ὁμως κι' ἄλλου εἶδους «βρέξιμο». Κι' αὐτὸ τὸ βλέπετε στὶς παραπάνω ἑξὶ εἰκονίτσες.

Ἀνεκδιῶδη ἀπὸ τὴ Δαχτάρα τῆς Λευτεριάς

τό πολύτιμο εκείνο Ζράϊμφ που πρό δλίγου τοῦ εἶχαν δέξει.

Τὶ φοβερὴς πάλης ἡ σπηλιά ἐκείνη θὰ γινόταν τὸ θέατρο, ἂν ἡ πόρτα ἐκείνη δὲν ἔκλεινε καὶ ἂν, σὺν πόρτα καμωμένη πρῶτα γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ Ροδινῶν Κρούσου καὶ κατόπι γιὰ τὴ φυλάκισή του, δὲν ἦταν ἐφοδιασμένη με διπλοὺς σύρτες ἀπέξω κι' ἀπὸ μέσα! . . . Μὰ καὶ χωρὶς τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ κ. Κλοακέν, δὲν θὰ βρισκούνταν τώρα σὲ τόσο καλὴ θέση. Ὁ Ρανὰ δὲν ἦταν πιά ἐπίφοβος. Ἀσπλος, φυλακισμένος, εἶχε καταλάβει κι' αὐτὸς τὴν ἀδυναμία του καὶ, νικημένος, ἀπελπισμένος, ξανάκλεισε τὴ θυρίδα, σὰ νὰ μὴν ἤθελε οὔτε νὰ τοὺς βλέπῃ οὔτε νὰ τὸν βλέπουν. . .

Ὁ Χάνδος ὅμως τὴν ἀνοίξε πάλι μ' ἓνα χτύπημα τῆς ἀξίνης. Κι' οἱ δύο ἀντίπαλοι ξαναδρέθηκαν ἀντιμέτωποι. Ἀπέξω οἱ ἀξίνες ἐξακόλου θύσαν νάντηχσὺν δλοένα καὶ πιδ κοντά. Κάθε τόσο ἐπαυαν, κροτοῦσαν μικρὲς ἐκρήξεις καὶ πάλι ἡ ἐργασία ἀρχίζε. Σὲ λίγο ἔφτασε τόσο κοντὰ στὴ σπηλιά, ὥστε ἡ Ἀνθή, πού δὲν ἔπαυε νὰ κροάζεσαι, γνῶρισε τὴ φωνὴ τοῦ Παύλου.

— Ἀπὸ δῶ! . . . δεξιά! . . . ὁ βράχος, βλέπετε, εἶναι λιγώτερο σκληρὸς ἐδῶ! φώναζε στοὺς ἐργάτες του.

— Παῦλε! ἐδῶ εἴμαστε! σὲ περιμένουμε! φώναζε τότε κι' ἡ Ἀνθή ὅσο πιδ δυνατὰ μπορούσε. Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Χάνδος, πού με τίς φωνές τῆς Ἀνθῆς εἶχε τρέξει κοντὰ τῆς, χτύπησε πολλὰς φορὲς με τὴν ἀξίνα του τὸ βράχο.

Ἐνα μεγάλο, ἀτέλειωτο «οὐρρά!» πού βγήκε ἀπὸ τετρακόσια στόματα,

ἀποκρίθηκε ἀπέξω. Ἡ συνεννόηση ἐγίνε. Ἡ σωτηρία δὲν ἦταν πιά παρὰ ζήτημα δλίγου χρόνου.

Ἦστερ' ἀπὸ τοῦ ὥρες τὸ ρῆγμα ἐγίνε. Μιά τρύπα ἀρκετὰ μεγάλη ὥστε νὰ περνᾷ ἄνθρωπος, εἶχε ἀνοίχτει στὸ τοίχωμα, ἔξι πόδια ψηλότερ' ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Καὶ πρῶτος ὁ Παῦλος, περνώντας ἀπ' αὐτὴ τὴν τρύπα, πᾶτησε τὸ λεπτὸ ἄμμο τῆς σπηλιάς,

— Ἀνθή! πού εἶσαι;

— Ἐδῶ!

Τὴν Ἀνθὴ πρωταγκάλιασε, καταχαρούμενος πού τὴν ξανάδρισκε ζωντανή, κι' ἔπειτα φίλησε δακρυσμένους τὸν πατέρα του καὶ τὸν ξάδερφό του.

— Φτηνά τὴ γλυτώσαμε! εἶπε ὁ ἀρχαιολόγος σφίγγοντας στὸ στήθος τοῦ τὸν Πύλο.

Ὁ Κάζης ὅμως, πού πῆδησε μέσα στὴ σπηλιά δεύτερος, τὸ Χάνδο φίλησε πρῶτα πρῶτα, τὸ γιδ τοῦ ἀγαπημένου του συνταγματάρχης. Ἐπειτα ἔσφιξε τὸ χέρι τῆς Ἀνθῆς. Κι' ὁ Χάνδος, πού ζήλεψε λίγο γιὰ τὴν προτίμηση τοῦ Παύλου, ἱκανοποιήθηκε.

— Κι' ὁ Ρανὰ; ρώτησε ὁ παλὺς στρατιώτης, τὴν ὥρα πού ὁ πλοίαρχος Μανκαρύ, ὁ συνταγματάρχης Οὐγγῶ κι' ὁ ταγματάρχης Ὁμόλλου περνοῦσαν ἀπὸ τὴν τρύπα ὁ ἓνας κατόπι ἀπ' τὸν ἄλλον.

Ὁ Χάνδος ἔδειξε με τὸ δάχτυλο τὴν πόρτα, κι' ὁ Κάζης, παίρνοντας ἓνα κερί, πῆγε κατὰ κεῖ.

Τὰ φίλια καὶ τὰ συγκαρητήρια δὲν εἶχαν τελειώσει ἀκόμα, ὅταν ἀξαφνα, ἀπ' τὸ βάθος τῆς σπηλιάς, ἀκούσθηκε πυροβολισμός, ἑαφνιασμένοι δλοὶ κοίταξαν πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ Κάζης εἶχ' ἐξοφλήσει τὸ λογαριασμό του με τὸ Ρανὰ.

Ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ θυρίδα, τὸν εἶχε δεῖ ξαπλωμένο στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου, μελαγχολικό, ἄγριο, σιωπηλό. Οἱ δύο ἄντρες ἄλλαξαν μιὰ ματιὰ γεμάτη μίσος. Κι' ἀμέσως, σκοπεύοντας τὸν ἐχθρό του στὸ μέτωπο, χωρὶς δισταγμό, χωρὶς λέξη, ὁ παλὺς στρατιώτης πυροβόλησε. Ἦστερα εἶπε:

— Πλοίαρχέ μου! Τώρα δὲν εἶναι φόβος νὰ ξαναζωντανέψῃ, ὅπως ἔταν τὸν πετάξαμε στὴ θάλασσα!

— Κάζη! πῶς ἐτόλμησες χωρὶς ἄδεια, φώναξε ὁ πλοίαρχος Μανκαρύ, ἀρπάζοντας ἀπ' τὰ χέρια του τὸ ὅπλο.

— Ἰσως ἔπρεπε νὰ περιμένω γιὰ νὰ κρεμαστῇ, ἀποκρίθηκε ἡσυχὰ ὁ Ἰνδός. Προτιμῶ ὅμως νὰ φυλακισθῶ.

Ἐκαμαν μιὰ πρόχειρη σκάλα γιὰ τὴν Ἀνθὴ με τὸ τραπέζι καὶ δύο καρέκλες. Μ' αὐτὴ τὴ σκάλα βγήκε ἀπὸ τὴ σπηλιά πρώτη καὶ κατόπι τῆς ὅλοι οἱ ἄλλοι.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΔΕΝΤΡΑ

Στὸν ἴδιο κῆπο φυτωμένα
Εἶναι δύο δέντρα ἀπὸ καιρό.
Στραβὸ εἶναι κι' ἀνανθὸ τὸ ἓνα,
Καὶ τ' ἄλλο ἴσιο κι' ἀνθηρό.

Κι' ὁποῖος κοντὰ στὰ δύο πάει,
Τ' ἀνανθὸ δέντρο παρατεῖ,
Καὶ στὸν κορμὸ τοῦ ἄλλου πλάϊ
Δροσοῦλα κι' ἄρωμα ζητεῖ.

Τὸ ἓνα δέντρο ἀκόμα στέκει
Ὁ ξυλοκόπος, μιὰν αὐγὴ.
Μὲ τὸ βαρὺ του τὸ πελέκι
Τ' ἄλλο τὸ σώριασε στὴ γῆ.

Ὅποῖος νωρὶς δὲν βάζει κόπο . . .
Κι' ἄδικα, χάνει τὸν καιρό,
Θὰ μείνῃ κούτσουρο ξερό,
Μόνο καλὸ γιὰ ξυλοκόπο . . .

ΦΩΤΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ

Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ NORBERT SEVESTRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Ἔτρεχε κάνοντας βόλτες καὶ τσαλιμάκια ὅπως κάνει ἓνας λαγὸς πού τὸν κυνηγᾷ ὁ σκύλος.

Ὁ ἀληθινὸς Τριέν-Κόατ εἶχε κι' αὐτὸς συνέλθει. Κατάλαβε ποῖος κρυόταν κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ μασκάρημα καὶ εἶχε πάρει τὸν ἐχθρό του κατὰ πόδι ρίχνοντάς του καὶ μιὰ πιστολιά κάθε δέκα βήματα.

Ὡστόσο ὁ Μὸ με τὰ τσαλιμάκια του, παρουσίαζε πολὺ δύσκολο στόχο στὸν ἐχθρό του. Ὁ φόβος, ὅχι μόνον

τὸν ἔκανε νὰ τρέχῃ, ἀλλὰ ὠδηγοῦσε καὶ τὰ πόδια του, κι' ἔτσι ὅχι μόνον δὲν κουνάφε πουμενά, ὅχι μόνον δὲν ἐμπλεξε σὲ κανένα θάμνο, ὅχι μόνον κράτησε τὴν ἀπόσταση πού τὸν χωρίζε ἀπὸ τὸν Τριέν-Κόατ, ἀλλὰ κατῴρθησε νὰ τὴν διπλασιάσῃ, νὰ τὴν τριπλασιάσῃ καὶ στὸ τέλος βρέθηκε ἔξω ἀπὸ κάθε καταδίωξη.

Μὰ κι' ἔτσι ὁ κακὸμοῖρος ὁ Μὸ δὲν βρισκόταν καὶ μακριὰ ἀπὸ κάθε κίνδυνο.

Γύρω του ἀπλωνόταν τὸ δάσος ἀπέραντο κι' ἐχθρικό. Μ' ὅλο πού περπάτησε ἀκατάπαυστα ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἔβλεπε κανένα σημεῖο πού νὰ τὸν ὠδηγοῦσε σὲ κάποια ἔξοδο, σὲ κάποιο δρόμο. Ἦταν ἀδύνατο νὰ προσανατολισθῇ καὶ ἔταν νύχτωσε δὲν εἶχε ἰδέα οὔτε πού πῆγαινε, οὔτε πού βρισκόταν.

Ψάχνοντας νὰ βρῇ τὸ δρόμο του ἀντελήφθη μ' ἀπερίγραπτη φρίκη ὅτι εἶχε ἔρθει πάλι κοντὰ στὸ στρατόπεδο τῶν πειρατῶν.

Ἀκουγε φωνές, ὁμιλίες, σαλπίσματα. Λίγο ἔλειψε κιόλας νὰ πέσῃ μες στὰ χέρια τῶν φρουρῶν, πού τοῦτῃ τῇ φορὰ δὲν εἶχαν πιεῖ ναρκωτικό κι' ἀκούγοντας τὸ ποδοβολητό του φώναζαν στὰ ὅπλα.

Πασπατεύοντας μέσα στὰ σκοτάδια, ξετρελλαμένος ἀπὸ τὴν τρομάρα του γύρισε πίσω κι' ἔπεσε μέσα στὸ βούρκο ἐνδὸς βάλτου, γεμάτου συχάμενα ἀμφίδια, σάπια φύλλα, ρίζες καὶ βούρλα.

Τὰ κουνούπια σηκώνονταν μπροστά του σύννεφα δλόκληρα καὶ τὸ πρόσωπό του καὶ τὰ χέρια του εἶχαν

πιστεῖ ἀπ' τὰ φρικτὰ τσιμπήματά τους.

Στὸ τέλος ἄρχισε κιόλας νὰ βρέχῃ κι' ἡ πυκνὴ βροχὴ σκοτείνιασε ἀκόμη περισσότερο τὸ ἄγριο δάσος.

Ὁ δύστυχος Μὸ ἔτρεμε σὰ τὸ καλάμι. Ἀκόμη πιδ πολὺ ἀπ' τὰ θηρία φοβόταν τὰ τελώνια, πού πλημμύριζαν τὸ δάσος τέτοια ὥρα, τὰ ἀόρατα στοιχεῖα πού σφύριζαν στ' αὐτὴ του, πού τὸν ἄγγιζαν, πού ἔκαναν τὰ κλαριά νὰ τρίβουν γύρω του.

Στὸ τέλος, μὴ μπορώντας πιά νὰ

«Γιὰ λίγα λεπτά οἱ δύο Τριέν-Κόατ εἴμειναν κοιτάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.» (Σελ. 548, στ. α'.)

προχωρήσῃ, σκαρφάλασε σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο καὶ τρέμοντας σύσσωμος ἀπὸ τὸ φόβο του κι' ἀπὸ τὸ κρῦο καβαλίκεψε ἓνα χοντρὸ κλαρί κι' ἀκούμπησε τὴν πλάτη του στὸν κορμό.

Ἡ πείνα κι' ἡ δίψα τὸν εἶχαν ἐξαντλήσει κι' ἡ βροχὴ τὸν πάγωνε. Ἐφθασε σὲ σημεῖο νὰ μετανοίωσῃ πού δὲν μπορούσε κι' αὐτὸς νὰ γυρίσῃ πίσω στὸ στρατόπεδο με τοὺς ἄλλους. Μὰ ὅταν ἔκανε αὐτὴ τὴ σκέψη ἡ φαντασία του τοῦ παρουσίαζε μιὰ φρικτὴ εἰκόνα: Ἐβλεπε τὸν ἑαυτό του δεμένον στὸ παλούκι, με τὸ σῶμα σχισμένο ἀπ' τὰ δόρατα τῶν ἐχθρῶν του, περιτριγυρισμένον ἀπὸ τὸ πλήθος τῶν πειρατῶν, πού ἔδρισκαν μιὰ ἄγρια χαρὰ νὰ τοῦ βγῆζουν τὰ νύχια του, νὰ τοῦ ξεκολλοῦν τὰ δόν-

τια του, νὰ τοῦ ξεριζώνουν τὰ μαλλιά του χωρὶς νὰ τὸν σκοτώνουν κι' ὅλως διόλου. Μπροστὰ λοιπὸν σ' αὐτὲς τίς δύο προϋποθέσεις, νὰ βρῇ ἓνα τέτοιο θάνατο στὸ στρατόπεδο ἢ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἐξάντληση στὸ δάσος, προτιμοῦσε τὴ δεύτερη κι' ἔμεινε γαντζωμένος στὸ κλαρί ὡς τὴν αὐγὴ.

Τέλος ἓνα ἀμυδρὸ φῶς ἄρχισε νὰ σκορπίζῃ τὰ πηχτὰ σκοτάδια τῆς νύχτας, ἡ βροχὴ σταμάτησε, ἡ ὁμίχλη διαλύθηκε κι' ὁ πολυδασυνισμένος δπηρέτης σκαρφάλασε ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προσανατολισθῇ.

Πέρα μακριὰ εἶδε νὰ γυαλίζῃ σὰν πελώριο φίδι, τὸ ποτάμι, τὸν Σόγκ-Κέϋ. Αὐτὴ τὴ διεύθυνση ἔπρεπε νὰ πάρῃ ἂν ἤθελε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ δάσος. Ἦστερα, με κάθε τρόπο, θὰ προσπαθοῦσε νὰ βγῇ στὸ δημόσιο δρόμο πού ὠδηγοῦσε στὸ Πού-Ντοάν.

Καθώρισε τὴ διεύθυνση πού ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ, — μερικοὶ γίγαντες τοῦ δάσους τὸν βοήθησαν νὰ τὴν προσδιορίσῃ — καὶ ἀποφάσισε νὰ κατεβῇ.

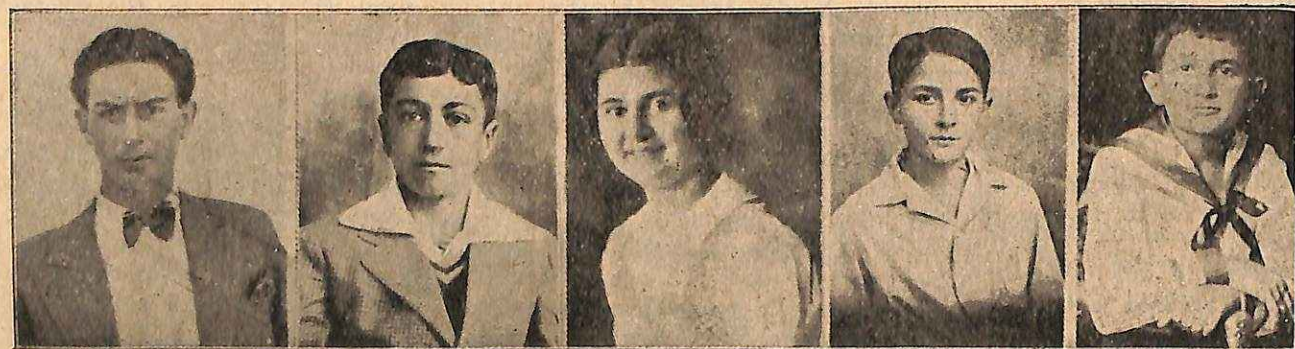
Ὡς τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ φόβος εἶχε παραμερίσει τὴν πείνα του. Τώρα ὅμως πού ἡ καρδιά του ἡσύχασε λιγάκι, τὸ ἄδειο τοῦ στομάχι ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται ἔντονα.

Σταμάτησε τὴν πορεία του κι' ἔκοψε μερικὰ τρυφερά βλαστάρια ἀπὸ μπαμποῦ πού τὰ βρήκε ἐξαίσια, ἔστω κι' ἂν τᾶφαγε χωρὶς ἀλάτι καὶ χωρὶς λάδι ὅπως τοῦ τὰ μαγεῖρευσε στὸ σπίτι του ἡ κυρία Λούου. Ἐβγαλε καὶ

μερικοὺς βολβούς, πού τοῦ φάνηκαν λιγώτερο ἔξοχοι, μὰ ὡστόσο κατέβηκαν κι' αὐτοί. Κι' ἅμα δροσίστηκε σὲ μιὰ πηγὴ καὶ στέγγωσε στὸν ἥλιο αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του τόσο εὐδιάθετο, ὥστε με καινούργιο κουράγιο ξαναπῆρε τὸ δρόμο του καὶ ἄρχισε τρέχοντας νὰ κατεβαίνῃ ἓνα μονοπάτι παράλληλο με τὴν κοιλάδα τοῦ Σόγκ-Κέϋ, πού καθὼς θυμόταν εἶχε ξαναπεράσει ὅταν κουβαλοῦσε τὸ φορεῖο τῆς Σιμόνης γιὰ νὰ τὸ ἀνεβάσῃ στὸ στρατόπεδο τοῦ Νγκουγιέν.

Τούτῃ τῇ φορὰ μοῦ φαίνεται πῶς βρισκομαι στὸ σωστὸ δρόμο, σκεπτόταν ὁ Μὸ καθὼς ἔτρεχε στὸν κατήφορο. Κουτῇ Τί-Σάϋ. Ἄν εἶχε ξυπνήσει σὰν κι' ἐμένα καὶ σκαρφάλα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

1. ΤΑΞΙΑΙΩΤΗΣ, Α' Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Ζωγραφικῆς. — 2. ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΜΜ. ΟΛΥΜΠΙΤΗΣ, Ἀνίκητος Πολεμιστής, Κάλυμνος, Ἰσότιμος Α' Βραβεῖον 259ου Διαγων. Λύσεων. — 3. ΑΠΑ ΚΑΣΑΠΟΓΛΟΥ, Ἀντισμένη Γαζία, Ἀθήναι, Ἰσότιμος Α' Βραβεῖον 260ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 4. ΔΗΜ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ, Ἀστὴρ τῆς Εὐτυχίας, Ἀθήναι, Α' Βραβεῖον 260ου καὶ Ἰσότιμος 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. — 5. Ι. ΖΗΣΙΜΑΤΟΣ, Ρωμαλέος Πιτσιρίκος, Ἀθήναι, Α' Βραβεῖον 265ου καὶ Ἰσότιμος 264ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

